

גם זו לטובה

הנס וילהלם

בכפר קטן בארץ השחר
חי פעם אורג שטיחים
מפורסם. כל הארץ
שיבחה את אומנותו ויופי
עבודתו והשטיחים שלו
היו ידועים בכל המדינה.
הצבעים היו מאירי עיניים
ונראו כמו אבני חן יקרות
והדוגמאות של השטיחים
זרחו כמו שמש בוקר.
ימים שלמים הוא ישב ליד
הנול שלו, בזמן שנכדו
שמר על עדר הצאן
שלהם.

אבל בלילה אחד ללא ירח התגנב
שודד למשקו של האורג וגנב אחד
הכבשים.

השכנים שמעו על
הגניבה ורצו כולם לביתו
של האורג. הם כעסו
מאוד: "חייבים לתפוס
את הגנב!" צעקו "נעניש
אותו!"
אבל האורג המשיך
בשקט בעבודתו ואמר
רק "גם זו לטובה".
השכנים המופתעים
חזרו לבתיהם.

כעבור ימים אחדים הגנב נתפס. השופט
 ציווה להחזיר את הכבשה הגנובה וכתגמול
 לאורג לתת לו גם את הסוס של הגנב.
 והיה זה סוס אציל ויפה מאוד.
 הלכו השכנים לביתו של האורג כדי לחגוג
 את האירוע. "אתה איש בעל מזל" אמרו
 "היטיב אתך הגורל".
 אבל האורג המשיך בעבודתו ורק אמר "גם
 זו לטובה".

זמן קצר אחרי כן פרץ הסוס
מהאורווה וברח.

באו השכנים בבהלה,
צעקו ובכו על האסון
וניסו לנחם את האורג.
"ידידנו, איזה אסון
גדול!"

אך האורג המשיך
בעבודתו ורק אמר
בשקט "גם זו לטובה".
השכנים נעו בראשיהם,
והלכו להם.

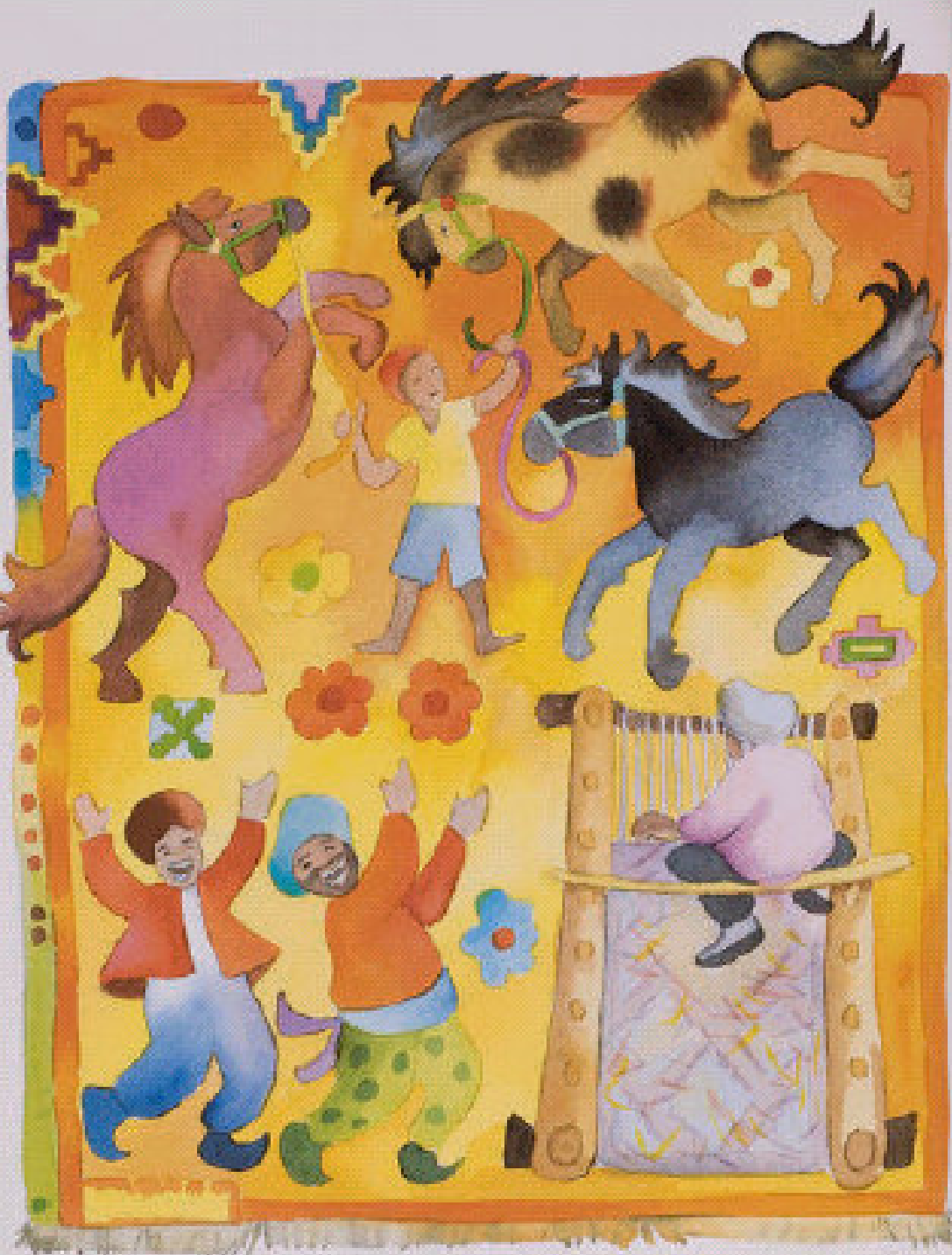
כעבור יומיים הסוס האציל
חזר ועוד הביא אתו שני
סוסי פרא.

היו לו עכשיו, לאורג,
שלושה סוסים.

באו השכנים כדי להשתתף
בשמחתו. הם ברכו אותו וציינו את
המזל הגדול שיש לו.
אבל האורג המשיך בעבודתו ורק
אמר "גם זו לטובה".

אחרי ימים ספורים הנכד של האורג
ניסה לאלף את אחד מסוסי הפרא.
הסוס התפרע וזרק את הנער.
הוא נפל על הארץ ושבר רגל.

באו השכנים לרחם על האורג
ועל הנער. "איזה אסון!" קראו
וניסו לנחם אותם.
אבל האורג המשיך בעבודתו
ורק אמר "גם זו לטובה".
השכנים כעסו. האם הוא לועג
להם? אינו מרחם על נכדו? או
אולי סתם השתגע?
כך או כך החליטו השכנים שלא
רוצים יותר להתעסק אתו.

אמהות, נשים וילדים בכו מרות
כל הגברים הבריאים נלקחו מהכפר.

למחרת הגיע המלך לכפר.
הוא חיפש חיילים לצורך למלחמה.

כל הגברים הבריאים, אבל לא הנער,

הנכד של האורג, בעל הרגל השבורה.
"סבא" אמר הנער כשעזר לזקן להוריד
שטיח חדש מהנול
"מדוע אתה אומר תמיד 'גם זו לטובה'?
גם כשקוראים דברים גרועים?"

"אגלה לך סוד" אמר האורג כשפרשו
את השטיח על הרצפה "אני רואה
ומצפה רק לדברים הטובים. גם בשעות
השחורות ביותר."

"לעולם לא נדע מדוע קורים דברים
טובים או גרועים" אמר. "החיים הם כמו
הצד האחורי של שטיח. אנו רואים בו
קצת חוטים צבעוניים הרצים הנה והנה
ונקשרים בקשרים רבים, כאילו ללא
תכלית."

"אבל יום אחד" המשיך כשהוא הופך את
השטיח "כשאנו עוזבים את האדמה..."

"נראה את הצד הנכון של השטיח
ונכיר שהכל הוא דוגמה נהדרת אחת."

